

KŘESŤANSKÝ ZPRAVODAJ

**Pozvěme Ježíše na loďky svých životů,
odevzdejme mu svoje obavy,
aby je přemohl.
On přináší klid do našich bouří,
protože s Bohem život nikdy neumírá.**

Papež František

**Heřmanův Městec
Velikonoce 2020**

SYMBOLIKA KŘÍŽE

Co vlastně kříž symbolizuje? Jedna kláda stojí vodorovně a druhá napříč. Setkávají se v jednom bodě. Ano, v jednom bodě se setkává Bůh s člověkem. Je to průsečík lásky, ale také našeho pohrdání a nenávisti. Kříž to obdivuhodně spojuje - Boží svatost a naši hříšnost. To vše je spojeno v těle Ježíše Krista. Smrt i vzkříšení, radost i utrpení, slabost i síla. I my jsme částí tvého těla, Pane.

A když vidíme hřích u svých bližních, měla by jej vynahradit naše svatost, když vidíme nenávist, měla by ji vynahradit naše láska. Jen v jednom bodě se setkáváme s Bohem i bližním. V průsečíku lásky, kterou nezabije ani kříž, ani nenávist těch, které jsme povinni milovat.

Zamyšlení pod křížem

Ježíš vešel do chrámu a vyhnal prodavače a kupující v nádvoří, zprevracel stoly směnárníků i stánky prodavačů holubů; řekl jim: „Je psáno: ‚Můj dům bude zván domem modlitby,‘ ale vy z něho děláte doupe lupičů.“ I přistoupili k němu v chrámě slepí a chromí, a on je uzdravil...

Matoušovo evangelium 21,12-16

Ježíš přišel na Velikonoce do Jeruzaléma. Vlastně nepřišel, ale přijel, vítán od zástupů jako král. Oslící mládě, na kterém přijel, ale naznačilo, že jeho kralování znamená něco jiného, než si představujeme. A tak zatímco veřejnost si chtěla jako obvykle prožít svátky v klidu, Kristus převrací naruby pořádek na místě, které pro lidi symbolizovalo stabilitu a řád společnosti. Vyhání obchodníky z chrámu. Ježíš se chová jako výtržník. Jenže v jeho činu můžeme vidět víc než pouhou výtržnost. Je to znamení, které vystihuje mnohé ze vztahu mezi člověkem a Bohem. Znamení, které vyvolává otázky.

Na chrámovém nádvoří se roztahují stánkaři a nikomu to nevadí. Lidé si prostě zvykli, že posvátné místo je zakramařeno. Ale má to tak zůstat, protože si lidé zvykli? Ježíš tam udělal pořádek, vrátil to místo Bohu. Otázka první, kterou v tom příběhu vidím pro nás: nezvykli jsme si příliš na zakramařená srdce? Naplňuje naše nitro úcta k Bohu nebo v něm namísto Boha vládne účtování „má dáti-dal“?

Ježíš narušuje sváteční atmosféru. Nelíbí se mu falešný klid a přetvářka, že vše je v pořádku. Jakýpak pořádek! Jaképak svátky, když se lidi nedokážou zastavit, pořád se věnují svým věcem a příležitost k setkání s Bohem nechávají odplynout nevyužitou! Odtud druhá otázka: není naše slavení jen vnějškovou záležitostí? Dokážeme se opravdu ztišit, přiblížit se Bohu a radovat se uvnitř?

Zprevracené stoly, rozházené klece. Pro mnoho přihlížejících Ježíš nejspíš ztratil dobrou pověst. Takový skandál od něj nikdo nečekal. Považovali ho za učitele, ne za extremistu. Otázka do třetice: neděláme si z Ježíše neškodného dobráka? Počítáme, že Ježíš může zprevracet naše zaběhnuté životy - zprevracet je k větší slávě Boží?

Pozdvižení v chrámě bylo předeherou velikonočních událostí. Mnozí to tenkrát neunesli. Nenechali si od Boha mluvit do života. Proto byl Ježíš ukřižován, uložen do hrobu. Tím to v onen pátek pro většinu skončilo. Ale hle, ono to neskončilo. Nastala nečekaná změna. Přišla neděle vzkříšení. Po stolec obchodníků Kristus převrátil i vládu smrti. Svou obětí přemohl i hřích, aby místo měl život. Pozval nás k nové víře v Boha. K víře, v které si necháme leccos v životě od Boha převrátit, aby v něm znovu bylo místo pro něj, abychom s ním a v něm mohli žít.

Letošní Velikonoce jsou možná trochu podobné. Mnohé z toho, bez čeho jsme si je sotva uměli představit, je najednou pryč, vymetené jako nepotřebné. O to víc prostoru máme pro to hlavní, pro modlitbu, pro setkání s Bohem, pro radost z Krista. Věřím, že díky tomu lépe uvidíme, jak udivujícími činy vstupuje do života nám a dalším lidem, jak uzdravuje, probouzí milosrdenství, vede k pomoci, jak utěšuje a dává naději, jak nám život pročišťuje a otvírá ho pro věčnost.

A tak vám i v nejistotě těchto dnů přeji, ať ve vás velikonoční evangelium probouzí víru, lásku a naději. Hosana tomu, jemuž je dána veškerá moc na nebi i na zemi, který je s námi po všechny dny až do skonání tohoto věku.

Jan Plecháček, CČE

Drazí přátelé,

zdravím vás v tomto velikonočním čase, který pro nás není snadný. Přesto bych vás všechny rád povzbudil ve víře, která nás vzájemně pojí. Naše společná cesta je nesená vírou, kterou jsme přijali křtem. Omezenost v účasti na bohoslužbách, na které jsme byli zvyklí, nás přivádí k vědomému prožívání primární svátosti, svátosti křtu. V křestní liturgii slyšíme, že „církve nejraději křtí o Velikonocích“ a současně nás tato liturgie vyzývá a povzbuzuje „rozpomeňme se na svůj křest“. Tyto Velikonoce nás tedy zvou na hlubinu našeho svátostného vědomí a noříme se do osobního prožívání „já a Kristus“. Ježíšovo slovo, „vejdi do své komůrky a zavři za sebou a modli se...“, dostává velký prostor, který nám současná omezenost nastolila. Věřím, že nás tato etapa života posílí a naši víru prohloubí. Myslím, že nás přivádí k větší úctě ke mši svaté a všem svátostem. Začneme si více vážit společenství, které je našim společným bohatstvím.

Chci vám všem vyjádřit velký dík za vzájemnou pomoc, kterou si prokazujete v této nelehké situaci. Za vaši obětavost při šití roušek a zajišťování mnohých služeb svým bližním. Děkuji vám za každou chvíli se sepjatýma rukama, kdy vyprošujeme sobě navzájem sílu do těchto dní. Díky za modlitby, kdy prosíme Pána Boha za odvrácení této světové katastrofy. Za modlitby, ve kterých prosíme za nemocné a jejich uzdravení. Za ochranu pro lékaře, zdravotníky a všechny, kteří se nasazují ve službách svým bližním a takřka stojí v první linii boje s touto nákazou. Prosme dál společně o pomoc Ducha svatého, abychom porozuměli, co nám těmito všemi věcmi chce Bůh sdělit. Neztrácejme naději a nepropadejme malomyslnosti. Jsme v rukou Božích. Bůh je vždycky větší. Je větší než jakákoli katastrofa, i ta současná. Když se rozhlédneme po náměstích a prostranstvích našich měst a obcí, neuniknou nám památné /morové/ sloupy, které hovoří nejen o prodělané morové ráně, ale především hovoří o víře člověka v pomoc Boží a o Boží ochraně. V tuto nesnadnou dobu každý den chodím k

památným místům našeho města, abych prosil za ochranu naší farnosti a každému od těchto míst žehnám. Přeji nám všem pokojné Velikonoce a vyprošuji dar zdraví a důvěru v Boží prozřetelnost.

P. Adrian J. Sedlák, ŘK

JOSEF Z ARIMATIE DVĚ ŘEKY V JEŽÍŠOVĚ SRDCI

V srdci Nazaretského proudily dvě řeky; řeka spřízněnosti s Bohem, kterého nazýval Otcem, a řeka vzetí na nebe, které nazýval královstvím nadpozemským. Ve své samotě jsem nad ním přemýšlel a sledoval tyto dvě řeky v jeho srdci. Na březích jedné jsem se potkal s vlastní duší. Někdy byla žebrákem a tulákem a někdy byla princeznou ve své zahradě. Pak jsem sledoval tu druhou řeku v jeho srdci a na cestě jsem potkal člověka, který byl zbit a okraden o zlato, a přesto se usmíval. A o kus dál jsem uviděl lupiče, který ho oloupil, a na tváři měl neprolité slzy. Pak jsem ve vlastní hrudi zaslechl zurčení těchto řek a zaradoval jsem se.

Když jsem navštívil Ježíše den předtím, než ho Pilát Pontský a kněží zajali, dlouze jsme si povídali. Ptal jsem se ho na mnoho věcí a on na mé otázky vlídně odpovídal. Když jsem od něj odcházel, věděl jsem, že je Pán a Mistr naší země... Je to již dlouho, co náš cedr padl, jeho vůně však přetrvává a navždy bude vanout do všech světových stran.

Chalíl Džibrán - Ježíš Syn člověka

Milé sestry a milí bratři v Kristu,

uplynula čtvrtina roku 2020 a kdyby nám někdo na jeho počátku vyprávěl, že svátky velikonoční budeme trávit doma v karanténě a ven budeme vycházet pouze do práce a na nezbytné nákupy, a to jedině s rouškami na obličej, považovali bychom ho za blázna.

A kdyby navíc tvrdil, že taková situace bude po celém světě, hledali bychom pro něj rovnou psychiatrickou pomoc...

Prožíváme závěr postní doby a každý den našeho života je nyní chudší o mnoho pro nás dříve samozřejmých a běžných věcí. Současně jsme tím ale paradoxně získali zcela jiné bohatství.

Učíme se žít možná lépe, vážit si více zdraví, těšit se z drobností, jsme si najednou mnohem blíží, i když se nemůžeme setkávat, jak bychom si přáli. Obyčejné se stává vzácností, jistoty vystřídaly pochybnosti, každý další den přináší nové otázky a obavy...

Chalíl Džibrán ve stylizovaném svědectví Josefa z Arimatie jako by promlouval ke každému z nás osobně.

I my se možná najednou tváří v tvář setkáváme s vlastní duší, ruch a hluk světa utichl a není se před sebou samým kam skrýt, nejde zahlušit, vytěsnit, někam odložit neodbytné a chmurné myšlenky. V evangeliích se dočteme, že Josef z Arimatie byl váženým členem židovské rady, bohatým člověkem, Ježíšovým

skrytým příznivcem. Mnoho o Nazaretském přemýšlel a pokoušel se pochopit jeho vidění věcí pozemských i nadpozemských.

A náhle se dává do pohybu soukolí pašijových události - ožívá před námi Ježíš jako učitel zástupů, Ježíš, který v Getsemanech otevírá v modlitbě před svým Otcem svou duši naplněnou úzkostí, Ježíš, nesoucí svůj kříž do samého konce své pozemské pouti, Ježíš jako oslavený Mistr a Pán nás všech.

Josef z Arimatie prokázal velkou smělost, když požádal Piláta, aby mohl Ukřižovanému prokázat poslední službu a byl jistě jedním z prvních, kteří porozuměli a uvěřili. Postupně jej, učedníky i svědky následovali další a další...

Věřme pevně také my, sestry a bratři, že i z údolí stínů vede cesta do jarního rozkvetlého sadu. Vždyť velikonoční zvěst je o vítězství života nad smrtí, o víře, že vzájemná láska a laskavost srdce dokáže přemoci zlé věci, které se dějí a konečně i o naději, která zahání strach a dodává nám všem sílu a odvahu.

Alena Tučková, CČSH

„A Velikonoce říkají ještě něco: nejen Boží láska, která se zjevila v Ježíši, je silnější než smrt. Také naše pravá lidská láska, ta mezi otcem a synem, mezi mužem a ženou, mezi dětmi a rodiči, je silnější než smrt... Láska se smrtí neobrátil v prach. Gabriel Marcel, francouzský křesťanský filosof, jednou řekl: „Milovat znamená říci druhému: ty nezemřeš.“ To, co nyní z lásky prožívám, mou lásku k tobě a tvou ke mně, smrtí nevyhasne, nýbrž ji přetrvává. To je ono útěšné poselství, které slavíme na Velikonoce. Dává umírání lidskou a něžnou tvář, navzdory bolesti, kterou to také přináší.“

Úryvek z knihy: Anselm Grün, Leo Fijen - Rok, kdy zemřel můj otec

„Jeden významný člověk, člen velerady, rozumný muž, viděl, jak lidé běhají za Ježíšem jako zbaveni rozumu. Nechápal to. ‚Ježíš je přece ještě mladý muž, aby ho mohli považovat za rabína. Přišel z Galileje a tam nebyly žádné židovské školy. Odkud tedy vzal tu svou takzvanou moudrost? Navíc neměl žádného významného rabína, na jehož učení by se mohl odvolat. Všichni ti lidé nemají rozum!‘

A tak se Nikodém, velmi rozumný muž, ze zvědavosti v noci vydal za Ježíšem, aby si s ním promluvil (Jan 3,1-15). Jít za ním v noci od něj nebylo zdvořilé, ale Ježíš ho přijal. Nikodém patřil k farizeům a trochu se obával, jak se k němu bude Ježíš chovat. Věděl, že Ježíš není k farizeům zrovna shovívavý. S překvapením ale zjistil, že Ježíš ho přijal s otevřenou náručí a láskou.

Nikodém se zeptal: ‚Mistře, co bych měl dělat, abych se dostal do Božího království?‘

Ježíš mu bez zaváhání odpověděl: ‚Musíš se znovu narodit.‘

Nikodéma to muselo šokovat. Byl to velice vzdělaný člověk. Dokonale znal Zákon, sám jiné učil. Když se s ním lidé setkali, zdravili ho úklonou. Nikdo o něm nepochyboval, všichni ho respektovali. A teď mu Ježíš říká, že se má znova narodit. Jako by mu Ježíš říkal: ‚Všechno stavíš na písku! Musíš zbořit základy svého domu a znovu je postavit!‘ Velice jasně mu tím řekl:

„Milý Nikodéme, nestačí mít rozum.
Musíš mít i srdce.
Svým rozumem znáš spoustu věcí,
ale svým srdcem málo.
Potřebuješ se změnit!“

Podle knihy Eliase Velly - Ruku v ruce s Ježíšem

Vážené sestry, vážení bratři, přeji vám, ať jsou letošní velikonoční svátky pro vás, vaše rodiny a blízké časem pokoje a radosti, prožité v Boží blízkosti.

Zdenka Sedláčková

*Nemůžeš přece zavřít církev, to nejde.
Můžeš zamknout dveře na klíč a můžeš zhasnout světla.
Ale zavřít církev? To nejde!
Třeba ti řeknou, abys zůstal doma - docela sám, to abys nikoho nepotkal.
Třeba ti bude na těle tak zle, že nikoho nechceš vidět.
Třeba tě štve farář i s celým staršovstvem, nebo prostě zápasíš s Bohem.
Ale i v takový okamžik církev zavřená není.
Církev nejde zavřít, protože to není budova.*

*Církev jsi ty i já a každé Boží dítě,
které ve své náruči drží Kristova láska.
A drží tě pevně, dokonce i když vnímáš jen tmu a cítíš se sám.
A láska Boží tě drží i ve strachu a v zármutku.
Církev má otevřeno, i když zavřou barák na závoru.
A církev bude mít otevřeno tak dlouho,
dokud budou srdce otevřená pro Boha.
Právě dnes ti Kristus říká:
„A aj, já s tebou jsem až do skonání věků.“*

*A tak si užívej pouta toho přátelství,
v pokoji a klidu odevzdej mu všechno, co ti už dlouho nedalo spát.
A smíš poznat i víc, nejsi na to sám, nesou tě prosby ostatních Božích dětí.
Nejen těch, jejichž tváře znáš, ale všech těch, kteří žijí na tváři tohoto světa.*

Alison Britchfield, farářka Church of Scotland

GETSEMANY

Je to jeden z velkých zážitků ve Svaté zemi, když zjistíte, že skutečnost odpovídá tomu, co znáte už léta z četby Písma svatého. Getsemany se nacházejí mezi Jeruzalémem a strmým úbočím Olivové hory. Samotný název Getsemany znamená vlastně „olivový lis“, což odpovídá tomu, že kolem vidíte spoustu olivovníků, mladých i letitých ...

Za Olivovou horou je Betánie, kde bydleli sourozenci Marie, Marta a Lazar. U nich Ježíš nacházel spočinutí a neměl to daleko do Jeruzaléma a do chrámu.

V Getsemanech si mohl odpočinout a v ústraní se modlit. V paměti máme hlavně tu modlitbu v úzkostech noci před utrpením.

Chrám národů, kostel v Getsemanské zahradě financovalo ve dvacátých letech minulého století šestnáct národů, proto také tento název. Když jsem do něj poprvé vstoupil, upoutal mě tmavý interiér, který má vyjadřovat smrtelnou úzkost Ježíše, když se modlil před svou smrtí: „A řekl jim: Má duše je smutná až k smrti“ (Mk 14,34). Jak bylo Ježíšovi v té chvíli? Mnohé vysvětluje jeden verš z knihy Sirachovcovy: „Což tě nezarmoutí až k smrti, když se ti druh a přítel změni v nepřítele?“ (Sir 37,2). Ježíš tušil, že se blíží zrada od těch nejbližších. Nemám teď na mysli ani tak Jidáše, jako útěk a zapření ostatních apoštolů. Samotná myšlenka na velké zklamání může skutečně zabíjet, ubíjet.

Na dlažbě před hlavním oltářem je skála, na níž se Ježíš podle tradice potil krví. Židé se modlí vestoje. Tak je pozorujeme u Zdi nářků. Bible na mnoha místech uvádí, že se velcí mužové v okamžicích velkého soužení a úzkosti modlili na kolenou.

Židovský spisovatel Elie Wiesel, který se jako patnáctiletý chlapec dostal do Osvětimi, napsal ve svém autobiografické knize „Noc“: „A co, Pane, dělají ti, které jsi zradil, když jsi je vystavil utrpení, masovému vyvražďování, smrti v plynových komorách a celopalům v pecích krematorií? Modlí se před tebou na kolenou! A oslavují tvé jméno.“

V potmělé atmosféře Chrámu národů se člověk dotýká temných okamžiků nejen Ježíšova života, ale celého lidstva. Každému z nás mohou přijít na mysl chvíle, kdy jsme nevěděli, jak dál ...

Největší hodiny světa zkonstruoval Ktesibios. Řek z Alexandrie. Ručičky hodin se posouvají padáním slz z oka malého andílka, který stojí vedle ciferníku. Každá kapka vody - slza - padá do malé nádržky a posunuje hodiny. A tak jdou už dvacet století.

I nás posouvají minuty našeho života slzami. Někdy nemůžeme jinak dopředu než jen takhle.

BAZILIKA BOŽÍHO HROBU

Právě tady, v bazilice Božího hrobu, najdeme poslední zastavení křížové cesty. Z toho, že se prvními zastaveními křížové cesty sotva proderete mezi tolika rozličnými krámkami na tržišti, můžete být zklamáni. Najdete zde všechno možné, jen ne klid k potřebnému soustředění.

V bazilice Božího hrobu prožijeme zklamání znovu. Na tomto svatém místě, kde slouží jedinému Kristu římský katolík, ortodoxní Řekové, Arméni, Koptové a také Etiopané... klíče od baziliky vlastní tradičně muslimská rodina! Mnoho let tu platí zásada: účel světí prostředky. Jestliže tedy pověsím na cizí stěnu obraz, stává se stěna mou, protože tam visí můj obraz. Jednou bratři františkáni opravovali svou lavičku. Řekové a Arméni jim přišli na pomoc, přitloukli na lavičku každý své prkýnko, a tak se stala lavička vlastnictvím třech vyznání ... Od znalců poměrů jsem slyšel i další pikantnosti.

Ale to by snad stačilo... Lidská slabost se projevuje kdekoli, tedy i zde. Na nejposvátnějším místě všech křesťanů.

Není zde zkrátka klid - mnozí berou toto místo jen jako jednu z turistických atrakcí. Po strmých schodech vystupují k místu, kde podle tradice stál kříž. S ostatními se skláním alespoň na chvíli a dotýkám se letmo místa, kde byl kříž vsazen do země. Nemám nadbytek času, lidé ve frontě za mnou jsou netrpěliví... Poodstoupím a otevírám si své poznámky.

Čtu slova svatého Augustina, o kterých rozjímám o každém Velkém pátku:

„Dřevo kříže je jako loď, jež nám přináší spásu, nikoli trest, bezpečný průvod a šťastné přeplavení. Hrozny ležící na zemi se brzy zkaží, vysoko přivázaný dozrávají. Jako plný hrozen visel Kristus na kříži. Poptáři naň, vztáhneme ruku po tomto vzácném ovoci, utrháme si tento ušlechtilý hrozen. Tento jedinečný triumf Boží, kříž Páně, přivedl již nesčetné lidi k vítězství.“

Také u Ježíšova hrobu si člověk vystojí frontu, aby mohl na chvíli pokleknout v prázdném hrobě. Je dobře, že je prázdný! Když se mi podaří na chvíli sednout si v blízkosti tohoto hrobu, nevnímám další netrpělivou frontu. Vnímám atmosféru místa, kde andělé nejen ženám, ale nám všem sdělili: „Není tady! Byl vzkříšen!“ Po vši té tísní radost!

V tísní byl kdysi ve Starém zákoně Izák veden k zabití (srov. Gn 22). V okamžiku, kdy byl svázán a očekával konec, uviděl beránka, který si s ním vyměnil místo, a tím ho zachránil. Chvíli předtím slyšel od svého otce Abrahama na četné své starostlivé dotazy jedinou odpověď: „Bůh se postará, synu!“ Bůh se nejen stará, ale také zachraňuje. Je Péče a Záchrana sama!

Často v životě potkávám znamení smrti. Dostávám nejasnou odpověď: Bůh se postará. Připadá mi to někdy jako výmluva, mnohokrát jsem tomu nevěřil. U prázdného hrobu chápu, že Bůh se stará a působí, i když jinak, než bychom chtěli.

Od Velikonoc víme, že věříme v Boha, Otce všemohoucího. Kdo to pochopí, nemůže se cítit nikdy smutný a podvedený. Kdo to pochopí, nikdy se nepostaví na stranu zabíjejících. Kdo to pochopí, nevydělá se, když se sám stane beránkem. To se snažím pochopit u prázdného Hrobu!

MENSA CHRISTI

V blízkosti Genezaretského jezera jsem prožil mnoho krásných chvil především u kostela Primátu Petrova. Otevřme si dvacátou první kapitolu Janova evangelia. Po tragédii Velkého Pátku se sedm apoštolů vrací ke svému rybářskému řemeslu. Opět tvoří společenství, ale pracují bez vnitřního naplnění a radosti. Noc byla stále plná beznaděje.

Až za svítání na břehu uvidí postavu. Nevědí, že je to Ježíš, „Slunce, které nikdy nezapadne“. Byl jim opět tak blízko. Neodsuzuje je. Chce jim dodat odvahu. Prikazuje jim hodit síť na pravou stranu lodi, a vytáhnou na břeh síť plnou ryb. Podle evangelia jich je sto padesát tři. Podle svatého Jeronýma je to symbolika plnosti. Zoologové napočítali v jezeře sto padesát tři druhy ryb. Někteří vidí

v této cifře počet evangelizovaných národů. Nejdůležitější na tom je to, že On - Živý - je opět s nimi a posiluje jejich život. Připravuje jim na břehu pokrm.

V kostelíku postaveném na tomto místě je skála, na níž podle tradice byl tento pokrm připraven. Mensa Christi - Kristův stůl. Síla přechází hlavně na Petra. Nejen z pokrmu, ale i z Ježíšovy trojí výzvy: „Pas moje ovce ...“ Proč vůbec ovce potřebují pastýře? Aby byly klidné a mohly si v klidu lehnout! Ovce mají jednu zvláštní vlastnost: je velmi nesnadné je přimět, aby si lehly. Ovce si nelehnou, dokud mají z něčeho strach. Stačí, aby z křoví náhle vyskočil vyplašený zajíc, a stádo se dá bezhlavě na útěk. Útěk je totiž jejich jediná záchrana. Nemají jinou možnost obrany, jsou bezmocné a vystrašené. Přítomnost pastýře je zbavuje strachu.

Všecko neznámé a nečekané plní člověka obavami. Ochromeni strachem se lidé většinou těžko vyrovnávají s životními proměnami a zklamáními. Reagujeme podobně jako ovce: od problému prostě utíkáme. Jak nádherné je vědomí, že uprostřed všech nesnází pozemského života je s námi Dobrý pastýř.

Ovce si nelehnou, dokud ve stádu panuje napětí, žárlivost a často tvrdý konkurenční boj. Je na pastýři, aby zabránil všem konfliktům, které ruší pokojné odpočívání stáda. Ve stádu ovcí obvykle udává tón některá prohnaná, panovačná ovce. V pastýřově přítomnosti se však ovce chovají úplně jinak.

Podobně je tomu s různými mocenskými boji i v lidské společnosti. Stále s někým soupeříme a chceme někoho v něčem předstihnout. V každém společenství lidí - i v tom církevním - probíhá ustavičný boj o uznání a sebeprosazení. Každý člověk touží po tom, aby něco znamenal. Mnozí se hrnou kupředu pomocí ostrých loktů a je jim jedno, že někoho poškodí. Není divu, že ovzduší je pak plné hořkosti a závisti. Z hněvu a mrzutosti roste zlost a opovržení, dokonce nenávisť. Je to živná půda pro hádky a roztržky. Máme sklon se hájit a prosazovat svá práva, ať domnělá nebo skutečná. To všecko jen proto, abychom se dostali kupředu, dál než druzí, a abychom víc znamenali. V přítomnosti dobrého pastýře naše hloupá žárlivost a konkurenční boj ustoupí.

Proto ta Ježíšova výzva Petrovi: „Pas moje ovce!“ Aby byly beze strachu a v pokoře srdce šly jeho cestou!

ME'A ŠE'ARIM (STO BRAN)

Jedna čtvrť v Jeruzalémě vás přenesení do úplně jiného světa. Je to čtvrť Me'a Še'arim, obývaná ortodoxními Židy. V sobotu zde vidíte otce rodin svátečně oděné do černých obleků, s kaftany, kloboukem, pečlivě přistřiženými vousy a licousy. Za ruku vedou své malé syny, kteří jsou oblečeni stejně svátečně. Několik kroků za nimi jdou manželky s dcerami.

Někdy jsou k vidění komické scény, kdy si dva rychle jdoucí muži přehazují nějaký balíček nebo pouzdro. Zákon totiž zakazuje nosit v sobotu předměty, ale nezakazuje přehazovat si je ... Kdybyste sem zajeli v sobotu svým autem, můžete si být jisti, že vydáte mnoho peněz za opravu rozbitých oken nebo poškrábaného laku. Proti jedoucím autům se v sobotu rychle dávají do pohybu kameny v rukou ... V sobotu se podle zákona přece nejedí autem!

Někteří nazývají čtvrť „městem ve městě“. Me'a Še'arim byla založena roku 1874 jako pátá a největší jeruzalémská čtvrť. Byla zbudovaná mimo hradby Starého Města v období, kdy se hradby Jeruzaléma stávaly pro své obyvatele příliš těsnými. Název čtvrti (doslova „Sto Bran“) byl vzat z úryvku Tóry, který se četl v době jejího založení: „Izák začal v té zemi sít a sklídlil toho roku *stonásobně*; tak mu Hospodin požehnal“ (Gn 26,12).

Plány nové čtvrti vytvořil německý architekt a archeolog Conrad Schick: domy původně pro asi sto čtyřicet rodin byly vystavěny tak, aby vytvořily uzavřené náměstí. Zdejší obyvatelé jsou ti nejkonzervativnější z ultraortodoxních Židů. Izraelští sekulární Židé jim občas s trochou sarkasmu v hlase říkají „tučňáci“. Pro některé jsou těmi pravými bohobojnými, pro jiné pouze příčinou mnoha sociálních a náboženských problémů. Pro cizince představují těžce proniknutelný jiný svět. U všech vchodů do Me'a Še'arim visí cedule žádající turisty o dodržování alespoň základních lokálních tradic: „Prosíme vás celým svým srdcem, nechoďte skrze naši čtvrť nevhodně oblečení.“

Můžeme si o těchto konzervativních obyvatelích Jeruzaléma myslet, co chceme. Mne ale fascinuje to lpění na přísném prožívání sabatu. Když se Izraelité ocitli v diaspoře, považovali příkázání o zachování soboty za základní příkázání, které pomůže zachovat víru a identitu celého společenství Božího vyvoleného lidu. Zachování soboty zachránilo Izrael před asimilací s jinými národy. Svědčí o tom výroky mnoha rabínů: „Sabat nebyl zachráněn Izraelem, ale Izrael byl zachráněn sabatem.“ Nebo: „Židovská historie nezaznamenává ani jediný případ, který by ukázal, že by Židé dokázali přežít bez sabatu.“

Vidíme, jak dnešní křesťané prožívají víkendy: jako čas odpočinku, výletů a zábavy, což ohrožuje samotné kořeny víry a života církve jako takové. Místo toho, aby se celé církevní společenství shromáždilo v liturgickém společenství a jakýmsi způsobem manifestovalo sebe jako církev, rozptylují se na různá místa, mimo místa svého každodenního pobytu. Dnešní neděle tak vlastně není dnem vrcholného prožívání společenství, ale dnem vrcholného „vyobcování“. Stojíme před jedním velkým paradoxem. Současný člověk křesťanského Západu touží na jedné straně po společenství, chybí mu v církevním společenství větší kontakt s ostatními, cítí se osamocen a frustrován nezájmem ostatních v církvi. Ale na druhé straně nedělá nic pro to, aby podnikl základní krok k prožití církevního společenství jako jednoty: neprožívá neděli jako den církve, jako den „epifanie společenství“. Je to záležitost, která si žádá neodkladné řešení, protože na tom skutečně závisí budoucnost církve a víry!

Jak to říkají tady v této čtvrti ortodoxní Židé: „Židé by nedokázali přežít bez sabatu.“ A přežijeme my křesťané bez hlubšího vědomí, čím je pro nás neděle?

Den odpočinku

Dbej na den odpočinku, aby ti byl svatý, jak ti přikázal Hospodin, tvůj Bůh. Šest dní budeš pracovat a dělat všechnu svou práci. Ale sedmý den je den odpočinku Hospodina, tvého Boha. Nebudeš dělat žádnou práci ani ty ani tvůj syn a tvá dcera ani tvůj otrok a tvá otrokyně ani tvůj býk a tvůj osel, žádné tvé dobytče ani tvůj host, který žije v tvých branách, aby odpočinul tvůj otrok a tvá otrokyně tak jako ty. Pamatuj, že jsi byl otrokem v egyptské zemi a že tě Hospodin, tvůj Bůh,

odtud vyvedl pevnou rukou a vztaženou paží. Proto ti přikázal Hospodin, tvůj Bůh, dodržovat den odpočinku. (Deuteronomium 5,12-15)

Všechny tyto ukázky jsou převzaty z knihy Prokopa Siostrzonka **Svatá země** (meditace o místech, kde se setkávali a setkávají lidé s Bohem a Bůh s lidmi)

ROK BIBLE

Rok 2020 byl vyhlášen Rokem Božího slova - Rokem Bible. Bible je nejznámější knihou na světě. Není samostatnou knihou, ale souborem desítek různých knih (řecký výraz *ta biblia* znamená knihy).

Jedná se o knihovnu sedmdesáti třech (v případě zkráceného „protestantského“ kánonu šedesáti šesti) knih. Proto se jednotlivým částem Bible neříká kapitoly, nýbrž biblické knihy. Tato „knihovna“ patří mezi největší poklady světové literatury. Je nejrozšířenější, nejprekládanější a vůbec první tištěnou knihou po vynálezu knihtisku. Přestože její nejstarší části sahají tisíciletí do minulosti, Bible je stále knihou neobyčejně živou. Dělí se na Starý a Nový zákon.

Starý zákon je křesťanský název pro biblické knihy, které křesťané sdílí s židy, avšak jinak je dělí a řadí. Je napsaný převážně hebrejsky; známé jsou ovšem i důležité starověké překlady do řečtiny a latiny. Starozákonní texty vznikaly v rozmezí 1200 - 200 let před Kristem. Křesťané dělí Starý zákon na pět knih Mojžíšových (Pentateuch), historické spisy, mudroslovné a prorocké knihy.

Nový zákon tvoří řecky psané knihy převážně z druhé poloviny prvního století. Jádrem jsou evangelia zachycující život, smrt i vzkříšení Ježíše Krista. Epištoly jsou osobními dopisy prvních křesťanských autorů, Skutky apoštolů popisují život první křesťanské církve a Zjevení Janovo nabízí výhled na konec lidských dějin. Přestože je Nový zákon pro křesťany branou do celé Bible, tvoří pouze jednu pětinu jejího obsahu. *Evangelia* - to slovo znamenalo „dobrou zprávu“, že Ježíšovou smrtí jeho příběh nekončí. Součástí evangelia je i to, co Ježíš během svého veřejného vystupování učil (Markovo evangelium). Pro Matoušovo a Lukášovo evangelium je dobrou zprávou už samotná událost Ježíšova narození, pro Jana (1, 1-5) je evangeliem již samo stvoření světa. Marek, Matouš a Lukáš skládají svá vyprávění z kratších oddílů - perikop, zachycujících jednotlivé události Ježíšova života. Výběr perikop a jejich uspořádání a podání se u jednotlivých evangelistů někdy překrývá, jindy více vystupují do popředí různé pohledy jejich pisatelů. Vcelku však spolu tato tři podání natolik souvisí, že se těmto evangeliím říká souhledná neboli synoptická.

Deuterokanonické knihy - kromě souboru hebrejských knih se zejména v římskokatolické a pravoslavné církvi používá několik dalších starozákonních knih, které známe především z jejich starověkých překladů do řečtiny a latiny.

Pro lepší orientaci se biblické knihy dále dělí na číslované kapitoly a verše. Pro označení jednotlivých knih se používají zkratky, které najdeme v obsahu každého výtisku Bible. Odkaz *1 K 13,4* tedy znamená: První list Korintským, 13. kapitola, 4. verš. Zkratky se mezi různými překlady Bible mohou lišit. Nadpisy, úvody a poznámky, které na stránkách Bible také najdeme,

nepocházejí z původních textů, ale jsou zpravidla dílem překladatelů nebo vydavatele konkrétního překladu.

Biblické texty se vydávají nejen v původních jazycích, ale i v národních. V roce 2019 byla celá Bible nebo aspoň její část přeložena do 3 380 jazyků a na překladu do dalších zemí se stále pracuje (na konci minulého roku to byl např. angolský jazyk ngangela).

Jednotlivé jazyky se v průběhu času vyvíjejí, mění se naše znalosti o biblických dobách i pochopení biblického textu, a proto se Bible z původních jazyků překládá stále znovu. Také v češtině máme celou řadu překladů. Některé usilují zejména o maximální přesnost vůči originálu, jiným jde spíše o aktualizaci obsahu a co největší srozumitelnost. Některé jsou užívány převážně v konkrétní církvi nebo skupině církví. Nelze tedy jednoznačně říci, který překlad je „ten správný“. Seriózní překlad Bible není snadná záležitost. Vyžaduje hlubokou znalost hebrejštiny a řečtiny, ale i řadu odborných znalostí - dobové pozadí Starého a Nového zákona, znalost starověkých dějin, literatury i kultury. Překladatelé musí brát v úvahu drobné odchylky ve starých rukopisech biblických knih a výsledky archeologického bádání. Takový překlad Bible zpravidla není prací jednoho člověka, ale mnohaletým dílem celé skupiny odborníků.

První části Bible přeložené do jazyka, kterému rozuměli obyvatelé našeho území, přinesli roku 863 byzantští misionáři Cyril a Metoděj.

Nejstarším známým českým překladem celé Bible do českého jazyka (z latinské Vulgáty) je *Bible leskovecko-drážd'anská* (okolo roku 1360). Rukopis se však nedochoval - shořel v červnu 1914 v belgické Lovani během invaze německých vojsk. Zachovaly se jen opisy a fotografie částí textu. Do stejné „překladatelské rodiny“ jako Bible leskovecko-drážd'anská patří *Olomoucká Bible* (1417) a *Litoměřicko-třeboňská Bible* - tzv. Bible Zmrzlíkova (1409-1414).

Počátkem 15. století došlo k revizi prvního překladu Bible. Mezi Bible tzv. druhé staročeské redakce patří tyto rukopisy: *Boskovická Bible* okolo roku 1415, *Hlaholská Bible* (též Bible emauzská nebo vyšebrodská) z roku 1416, psaná hlaholským písmem, *Bible litoměřická* (1429), *Duchkova Bible* (1433), *Moskevská Bible* (název podle místa uložení) – 1430-1460, *Mlynářčina Bible* (okolo 1450).

Třetí staročeská redakce se objevuje po roce 1410. Do tohoto okruhu náleží např. *Padeřovská Bible* (1435) nebo *Bible nymburská* (1462).

Čtvrtá staročeská redakce začala vznikat v jagellonském prostředí, přibližně v 80. letech 15. století. Úprava překladu byla pořízena pro první české tištěné Bible.

První českou tištěnou Biblí je *Bible pražská* (1488) a *Bible kutnohorská* (1489). Po Gutenbergově tisku latinské Bible (1452-1455) tvoří čeština společně s němčinou (1466), italštinou (1471) a katalánštinou (1478) první živé jazyky, v nichž byla Bible vytištěna před rokem 1500. Oba vzácné tisky tak patří mezi tzv. inkunábule (prvotisky). Tyto dva zmíněné tisky následovala první

v zahraničí tištěná česká *Bible benátská* (1506), dvě česká vydání tzv. *Bible Severýnovy* z tiskárny Pavla Severýna z Kapí Hory (1529 a 1537), *Norimberská Bible* (1540) a pět vydání *Melantrichovy Bible* českého tiskaře a nakladatele Jiřího Melantricha z Aventina (1549, 1556-1557, 1560-1561, 1570, 1577). V roce 1613 vyšla tzv. *Veleslavínova Bible* z dílny Samuela Adama z Veleslavína.

Zcela novým českým překladem který byl pořízen z původních jazyků, byla *Bible kralická*. Na tomto překladu pracovali teologové Jednoty bratrské několik desetiletí v 16. a 17. století. Bible kralická je právem považována za klenot české literatury pro svou neopakovatelnou poetičnost, zvukomalebnou krásu, jazykovou bohatost a v posledku i pro svou bolestnou historii. Dodnes má Bible kralická u většiny našeho národa vysoký kredit bez ohledu na to, zda je brána jako kniha bohoslužebná či nikoli.

Svatováclavská Bible je barokní překlad Bible, který pořídila překladatelská skupina kolem jezuity Matěje Václava Šteyera na základě revidovaného textu latinské Vulgáty; vyšel i s výkladovými poznámkami v letech 1677 (Nový zákon), 1712 a 1715 (Starý zákon). Překladatelé navázali také na starší české texty, včetně Kralické Bible, jejíž jazykovou úroveň velmi uznávali: „...způsob jejího písma nemůže se než nad míru chváliti, a ten tuto se vykládá a hoden jest, aby všickni školní mistrové poručili svým učedníkům jej míti, bedlivě čísti a podle něho psáti se učiti. (Matěj Václav Šteyer: Výborně dobrý způsob, jak se má dobře po česku psáti neb tisknouti).

Svatováclavský překlad byl vydáván také v následujících letech 1769-1771 – tři díly. V roce 1778-1780 vyšla Svatojáclavská Bible znovu, tentokrát ve dvou dílech z popudu Marie Terezie - tzv. *Císařská Bible*. Úpravami na tomto vydání byli pověřeni F. Durych a F. F. Procházka.

Na základě Svatojáclavské Bible vydal F. F. procházka v roce 1804 vlastní překlad, tzv. *Procházkovu Bibli*. Byla revidována a v letech 1849-1851 vydána jako tzv. *Bible konzistorní*. Další revize, která vyšla 1888-1889, je známá jako *Bible svatojáclavská*. V následujících letech se stala nejrozšířenějším českým překladem Bible.

Ve dvacátém století vzniklo hned několik překladů, které je nezbytné k úplnosti tohoto stručného výkladu připomenout. První významný překlad celé Bible vzniklý v prvních desetiletích 20. století pocházel od J. Hejčla (Starý zákon) a J. L. Sýkory (Nový zákon), označovaný jako *Podlahova Bible* (1917-1925). Václav Bogner (1911-1988) celý překlad Bible dokončit nestihl (Nový zákon jako komplet vyšel v roce 1989) a na dokončení starozákonní části dosud pracuje skupina překladatelů (Český katolický překlad).

Ze současných překladů stojí za zmínku především *Jeruzalémská Bible*, kterou z francouzštiny přeložili manželé Halasovi. Vycházela po částech od 90. let, celá Bible vyšla v roce 2009. Ve stejném roce vyšla poprvé *Bible21* a také kompletní vydání *Českého studijního překladu*. Je považováno za jeden z nepřesnějších novodobých překladů. Jeho součástí je rozsáhlý poznámkový a studijní aparát. Překladatelé si vytkli za cíl překládat každé slovo originálu na všech místech

stejně, neovlivňovat výsledný text svými teologickými názory a zachovat co nejvíce informací z originálního textu.

Specifické místo mezi českými překlady zaujímá Bible *Slovo na cestu* (překlad Nového zákona vyšel v jednom svazku poprvé v roce 1989). Česká biblická společnost vydala kompletní Bibli *Slovo na cestu* v roce 2011 a v roce 2012 vydání s výkladovými poznámkami. Je to čtivý, jasný a srozumitelný překlad Bible. Do současné moderní češtiny převádí teologické výrazy a formulace, které mohou být dnešnímu člověku vzdálené. Překlad si získal velkou oblibu nejen mezi začínajícími, ale i zkušenými čtenáři Bible.

Kdokoli zvažoval v Českých zemích překlad Bible do moderního jazyka, nemohl se vyhnout otázce, co s Kralickou Biblií. Skupina zapálených jazykovědců a teologů se pustila do překladu známého dnes jako *Český ekumenický překlad*. Stal se během let nejrozšířenější a nejpoužívanější Biblií a již čtyřicet let je překladem, který spojuje všechny církve. Práce na ekumenickém překladu započaly v roce 1961. V roce 1970 vyšla první část překladu – kniha Genesis společně s výkladem textu. Je výsledkem kolektivní práce mnoha odborníků z několika oborů i z různých církví. Dva překladatelské týmy na textu pracovaly téměř 20 let. Jeho poslední revize pochází z roku 2001.

Díky dvojitmu vydání (včetně deuterokanonických knih a bez nich) je používán jak v katolickém, tak v protestantském prostředí. Tuto úžasnou přednost nám mnohé okolní země mohou jen závidět. A je opravdu co, protože Bible chce být knihou, která přibližuje člověka k člověku a církve k sobě navzájem.

Je patrné, že tradice překladů Bible má v českých zemích velmi dlouhou historii. Snaha o srozumitelný a přístupný text Písma stojí na samém počátku české státnosti, a Biblii tak právem můžeme považovat za základ a trvalou hodnotu českého kulturního bohatství.

Mgr. Pavel Nápravník, redaktor České biblické společnosti

I KDYBYCH ŠEL TEMNOTOU ROKLE, NEZALEKNU SE ZLA, VŽDYŤ TY JSI SE MNOU (ŽALM 23)

Letošní rok, tak jako každý, je rokem různých výročí, příležitostí připomenout si události z minulosti, které mohou být poučením i pro dnešní dobu. Mám na mysli rok 1950. Je to 70 let. Mnozí jsme ještě nebyli na světě. Někteří se narodili, někdo už slavil svou svatbu. Pro život v naší společnosti to byla „radostná“ doba budování socialismu, pro život v církvi doba pronásledování a téměř denního násilí. V Adventu to bylo 70 let od události v Číhošti. Tehdejší farář P. Josef Toufar byl následně zatčen na konci ledna 1950. Na následky vyslýchání a krutého zacházení zemřel za necelý měsíc 25. února 1950, v den druhého výročí vítězství pracujícího lidu. Jeho smrt nejbližším oznámili až za čtyři roky. Díky dlouholeté snaze Miloše Doležala začínají vystupovat na povrch události staré 70 let a také se zřetelně rýsuje velikost postavy P. Toufara, příklad věrnosti a vytrvalosti i tváří v tvář hrozbám a násilí.

Několik dnů po zatčení P. Toufara byl zatčen také želivský opat Vít Bohumil Tajovský a další představitelé řeholních řádů. Státní moc zorganizovala první vykonstruovaný proces s představiteli katolické církve pod názvem Proces Machalka a spol. (Augustin Machalka byl opatem premonstrátského kláštera v Nové Říši a byl označen jako vedoucí skupiny. Za války byl tři roky vězněn v koncentračních táborech.) Odsouzení byli k vysokým trestům ve středu Svatého týdne roku 1950. Propuštění byli většinou na amnestii v r. 1960. P. František Šilhan, provinciál jezuitů byl propuštěn na amnestii až v roce 1965.

Zásah proti představeným byl předeheurou k tzv. Akci K. V noci z 13. na 14. dubna 1950 byly ozbrojenými příslušníky StB, SNB a Lidových milicí obsazeny kláštery a řeholní domy (v českých zemích celkem 144 klášterů) a 1240 řeholníků bylo soustředěno do několika internačních klášterů. Např. Broumov, Králíky, Osek, Bohosudov. Také v Želivě byl zřízen internační tábor s přísnějším režimem pro představené a pro (z pohledu tehdejšího režimu) nebezpečnější osoby. V Želivě později přibyli také diecézní kněží mezi nimi biskupové František Tomášek (pozdější kardinál) a Karel Otčenášek. V internačních táborech byli vězněni bez jakéhokoli rozsudku. Poslední tábory zanikly v r. 1956. Želivským internačním táborem prošlo více než 450 kněží a řeholníků.

Druhý velký politický proticírkevní proces se konal na přelomu listopadu a prosince 1950 pod názvem Proces biskup Zela a spol. Vedle biskupa Stanislava Zely byl odsouzen také břevnovský opat Anastáz Jan Opasek, strahovský opat Bohuslav Stanislav Jarolímek (ve vězení zemřel), Antonín Mandl a další. Celkem bylo v tomto procesu odsouzeno 9 kněží opět k vysokým trestům.

Mezitím biskupové byli postupně internováni v domácím vězení. Nejdříve kardinál Josef Beran už o Božím Těle roku 1949 a ostatní během roku 1950. Následovaly další procesy. Tehdejší státní moc se snažila umlčet nepohodlné, vnést rozdělení, nedůvěru a strach nejenom do života církve, ale do života celé společnosti.

Když se zamýšlíme nad těmi událostmi, můžeme si uvědomit u drtivé většiny pronásledovaných jejich vytrvalost, věrnost, přímo hrdinství. My si někdy stýskáme, že něco nemáme, že něco není tak, jak by se nám líbilo a jak bychom chtěli. V současné době si možná stěžujeme na omezení kvůli koronaviru. Často vnímáme více negativní skutečnost života, než abychom viděli to dobré. Z dobrého se máme radovat a Dobro máme také šířit ve svém nejbližším okolí a do celé naší společnosti.

P. Hroznata Pavel Adamec

SVÁTEK SV. PETRA A PAVLA

Svatý Petr a Pavel, to jsou dvě křídla jednoho orla. Jsou to dva sloupy, které nesou klenbu jedné budovy - budovy církve. Právem o nich zpívá preface ze dne jejich svátku: „Ač každý jiným způsobem, přec oba stejně sloužili jedné církvi.“

Mešní liturgie nám tím chce připomenout, jak odlišné to byly osobnosti, každý přímo typickým představitelem dvou směrů v církvi, a přece si po celý život zachovali vzájemnou úctu a svornou lásku. Takový příklad jednoty v různosti je pro nás stejně potřebný jako v dřívějších epochách církve.

Petr zosobňuje autoritu a řídicí centrum - papežství. Pavel je vyznavačem individuality, osobní svobody. Petr drží v ruce klíče, které střeží poklady tradice. Pavel má v ruce meč, mačetu, kterou se prosekávají nové cesty v džungli světa pohanského, hledají nové metody v šíření Božího království. Petr je zosobněním skály, v níž církev bezpečně kotví. Pavel je nástroj vichřice Ducha Božího, která popohání církev do čela času lidských událostí a dějin, která ji pudí do výbojů na celém světě.

Když se tyto dva povahově tak různí lidé setkali, tenkrát se rozhodovalo o osudu mladé církve. Narazí na sebe tyto dvě vyhrazené osobnosti, dojde k rozkolu? Rozdělí se Kristova církev na Petrovu židokřesťanskou církev konzervativců a na Pavlovu světovou katolickou církev progresivní?

Pojďme dnes přes dálky věků nahlédnout, co se tenkrát dalo, když se setkal Petr s Pavlem. Z Písma víme o čtverém setkání.

O prvním setkání máme zachovanou zprávu od svatého Pavla v jeho listu Galatánům: „To za tři roky potom (rozuměj po svém obrácení) jsem se odebral do Jeruzaléma, abych z vlastní zkušenosti poznal Kéfu - Petra. Pobyl jsem u něj dva týdny.“ Proč šel Pavel za Petrem? Chtěl poznat na vlastní oči prvního z apoštolů, vyučeného samým Pánem Ježíšem, chtěl právě od něj dosáhnout uznání za apoštola. Udělá to Petr? Bude on, prostý rybář, důvěřovat učenému profesorovi a ještě k tomu cizinci? A nebude žárlit na Pavlovy úspěchy? Nedá se strhnout demagogií ulice, všeobecnou náladou lidu, která si vynucovala Pavlovo ukamenování? Všechna čest Petrovi. Při rozhodování se dal vést zdravým rozumem, láskou, Duchem svatým. Podal Pavlovi ruku.

A všechna čest i Pavlovi. Když vzplanul spor o metodu a postup misijní práce mezi pohany, jde podruhé za Petrem. Před apoštolským sněmem trpělivě vysvětluje své bohaté misijní zkušenosti a zase dosáhne jednoty v názoru. A i když při třetím setkání v Antiochii musí Petrovi vytknout, že si nechal vnutit vůli ulice, když s ním ztuhla zápolí o dodržování usnesení koncilu, přece zachovává úctu a lásku k Petrovi a nazývá ho „prvním z apoštolů“ (Gal 1, 17) a „sloupem apoštolů“. (Gal 2,9) Stejně tak pro Petra zůstal Pavel provždy „milovaný bratr“. (2 Petr, 3,15)

Mnohokrát stála církev ve svých dějinách před stěžejním rozhodováním jako tenkrát, a ne vždy byli ti, kteří ji vedli, formátu Petra a Pavla. Kdyby byl papež Lev X. jednal jako sv. Petr a Martin Luther jako svatý Pavel, bylo by místo k roztržce církve došlo k velké a užitečné reformě. Kdyby byl papež v 16. století přál sluchu zkušenostem misionářů, jako sv. Petr vyslechl zkušenosti misionáře Pavla, byla by dnes asi Čína a celá Asie křesťanská a misie po celém světě by se byly jinak vyvíjely. To je veliké poučení, které dávají tyto dva apoštolové i dnes nám, dnešní církvi. Nevadí v církvi různost názorů, dokud je jednota v lásce. Až tam, kde vyhasne mezi lidmi úsměv, kde se lidé začnou na sebe pro různost názorů mračit, tam zhasíná i křesťanství.

Jaké bylo čtvrté a poslední setkání apoštolů, to všichni víme. Oba je přivedla stejná myšlenka do Říma. Kde je křesťanům nejhůř, kde je jejich krutý nepřítel Nero, tam chtějí jít, tam chtějí svědčit o své víře v Pána Ježíše, o své víře ve věčný život se Zmrtvýchvstalým, kterého oba viděli na vlastní oči živého. Jejich krev společně posvětila pohanský Řím na sídlo hlavy církve. Jejich svorná láska dala církvi pevnou oporu Petrovy skály i věčné mládí Pavlova misijního elánu. Všichni známe obrazy i sochy obou apoštolů: Pavel drží v ruce knihu, protože je učitelem národů. A má při sobě meč, protože tím byl popraven pro víru. Znakem svatého Petra jsou klíče nejvyšší moci podle slov Pána Ježíše: „Tobě dám klíče Božího království. Cokoliv svážeš na zemi, bude svázáno i na nebi.“ Ale svatý Petr by mohl mít také jiný poznávací znak: kohouta. Myslím, že tento symbol by byl pro naše dnešní křesťanství velmi výmluvný. O tom kohoutovi řekl Pán Ježíš Petrovi, že začne kokrhát, až Petr propadne malověrnosti a ustrašenosti. A když Petr v té zlé noci, kdy Pána Ježíše zatkli, začal zapírat, že patří mezi jeho vyznavače, kohout kokrhal. Třikrát musel kohout zakokrhát, než se Petrovi zadrhla řeč v krku, než se přestal tlačit mezi nepřátele Pána Ježíše, než odešel a rozplakal se hanbou a lítostí nad svou zbabělostí a malověrností.

Nezdá se vám, že my bychom dnes toho kohouta také potřebovali - a zdatného? Že by ho potřebovali ti, kdo pod vlivem zákoníků a farizeů kolísají ve víře? Že bychom ho potřebovali i my, malověrní duchovní, když připravujeme nedělní kázání, abychom v něm nenaříkali nad dnešním světem a zkaženou mládeží, ale uvědomili si, že stejně hříšný byl svět už za časů Ježíšových, kdy nejen mládež, ale sami apoštolové se od Ježíše rozutekli.

Jeden ho i zradil, jeden ho zapřel a odřekl se ho. Jen jediný z dvanácti vytrval a neutekl. Musíme si uvědomit, že Pán Ježíš neměl lepší posluchače, než má dnešní kazatel. Že nejsou jiné doby než hříšné, stejně dnes jako dřív. Ano, my duchovní potřebujeme i dnes Petrova kohouta. A myslím, že i vy, dnešní křesťané, byste toho kohouta potřebovali mít před očima. Abyste slyšeli jeho kokrhání, když na vás jde malomyslnost. Když ztrácíte důvěru v Boží lásku.

Jak je dobře, že nám evangelia zachovala portrét apoštolů neretušovaný, že tam nějaká zbožná cenzura nevyškrtala, co není apoštolům ke cti, vyprávění o tom, že i oni znali pokušení malomyslnosti, měli chvíle beznaděje, ochablosti, nedůvěry. Když se tedy něco podobného přihodí nám, můžeme nad příkladem svatého Petra důvěřovat, že se z toho dostaneme, že nám to Bůh odpustí, jako odpustil Petrovi jeho zapření, že odpustí Pavlovi, že ho krvavě pronásledoval.

Jde tedy o to, abychom nepřeslechli kohoutí kokrhání ve zlých chvílích života. Boží hlas nás volá tisícerým způsobem houževnatě, vytrvale, stále, abychom se vymanili ze špatných cest, oplakali své zrady a zaslechli zase znovu otázku Ježíše: Petře, Jiříku, Pavle, Tomáši, Karle, ... máš mě rád? Marie, Anno, Jano, Aleno, Vlasto, ... máš mě ráda?

Boží láska dodnes nepřestala dělat z kohoutího hlasu síť lásky, kterými chytá a zachraňuje nejen knížata apoštolská, ale i mne a tebe, i malé rybičky božího království. Proto bych rád dal svatému Petrovi do ruky jako znak kohouta. A myslím, že svatý Petr by rád souhlasil. Zhloupnout a udělat chybu je

lidské. Dát si říct a napravit se, je křesťanské. Pojd'me se přihlásit k víře apoštolů apoštolským vyznáním víry.

P. Ing. Jiří Florian, Brno

HUDEBNÍ LÉTO V KOSTELE SV. BARTOLOMĚJE ZASÁHLA KORONAVIROVÁ KRIZE - FESTIVAL ZRUŠEN

Ještě na začátku března jsme na webových stránkách heřmanoměstské farnosti psali, že přípravy na XVI. ročník festivalu „Hudební léto v kostele sv. Bartoloměje“, který měl být zahájen 14. června, jsou v plném proudu. Bohužel celá situace okolo rozšíření pandemie koronaviru COVID-19 zasáhla i náš festival. Nikdo dnes nevíme, jak se celá situace bude vyvíjet. Je rušena jedna sportovní a kulturní akce za druhou případně překládána na jiný termín. Ze strany odpovědných zástupců ministerstva zdravotnictví také tento týden zaznělo, že omezující opatření budou uvolňována postupně a ta, která se týkají větších veřejných shromáždění více lidí, jako jsou právě např. koncerty, budou uvolněna jako jedny z posledních. Dále je velmi pravděpodobné, že budou zrušeny i Mezinárodní houslové kurzy v Litomyšli, jejichž jeden z koncertů se měl uskutečnit právě na našem festivalu. Přesouvat „Hudební léto“ na podzim by asi bylo úsměvné a nereálné. Festival je spojen právě s obdobím léta a dovolených. Po poradě v organizačním týmu bylo tedy rozhodnuto, že se letošní ročník festivalu „Hudební léto v kostele sv. Bartoloměje“ neuskuteční a část jeho programu se vám pokusíme zajistit na příští rok 2021. S portálem Ticketportal aktuálně řešíme způsob vrácení vstupného těm, kteří si zakoupili vstupenky na open air koncert Jaroslava Uhlíře s kapelou „Hodina zpěvu“. O tomto postupu vás budeme v nejbližších dnech informovat na webových stránkách www.farnost-hm.cz.

Na závěr ještě alespoň drobná pozitivní zpráva. Nechceme letošní ročník takřikajíc odpískat úplně. Zvažujeme uspořádání jednoho mimořádného „festivalového“ koncertu v termínu závěrečného koncertu tedy v neděli 23. srpna, který by byl aspoň drobnou náplastí pro všechny, kteří se na letní hudební zastavení v kostele sv. Bartoloměje těšili. O tom všem vás budeme včas informovat.

Děkujeme za pochopení tohoto našeho nelehkého rozhodnutí, děkujeme také všem partnerům festivalu. Budeme rádi, když si jejich přízeň uchováme přes nelehkou situaci i pro příští ročník. Díky také všem, kteří se věnovali přípravě nového ročníku. Přejme si hlavně brzké překonání koronavirové krize a návrat k alespoň trochu „normálnímu“ životu, ve kterém i kultura a hudba snoubící se s duchovním prostorem a přesahem budou mít zase své nezastupitelné místo.

Marek Výborný, organizační výbor festivalu

NOC KOSTELŮ V OHROŽENÍ

Letošní rok se Noc kostelů má uskutečnit v pátek 5. června. Celá situace je ale velmi nejasná a nikdo nevíme, zda s ohledem na opatření proti šíření koronaviru COVID-19 bude možné projekt uskutečnit a případně v jaké podobě.

Z celonárodního organizačního týmu máme informace, že společně s hlavními organizátory tohoto evropského projektu v Rakousku hledají možná řešení a celá situace bude rozhodnuta po Velikonocích. Následně i my vás budeme informovat, zda a případně v jaké podobě a s jakým možným programem se Noc kostelů uskuteční u nás v Heřmanově Městci.

Mottem letošní Noci kostelů mají být verše Žalmu 104: „Učinil jsi měsíc k určování času... Přivádíš tmu, NOC se snese... Slunce vychází... Člověk vyjde za svou prací.“ Kdo by byl býval tušil, jak hluboce aktuální tato Davidova slova z biblického žalmu budou pro nás v těchto dnech. Přejme si tedy, ať se noc snese ... a rychle odezní ...ať zvítězí vycházející slunce ... a my můžeme vyjít za svojí prací. To vám nakonec přeji i jako velikonoční poselství o naději plynoucí z Kristova vzkříšení.

Marek Výborný

ADOPCE NA DÁLKU

Farnost sv. Bartoloměje v roce 2020 nadále ve studiu podporuje dva studenty, adoptované tzv. na dálku. V květnu bude částkou 6.900 Kč podpořena Sofie z Běloruska, v červnu pak částkou 7.000 Kč Musoke z Ugandy.

Minitrh na Květnou neděli se v letošním roce neuskutečnil s ohledem na nouzový stav v ČR (koronavirus). Díky bohaté podpoře dárců v předchozím období (Advent) se nám však podaří obě plánované platby zvládnout, jelikož aktuální stav účtu projektu Adopce na dálku činí 25.098 Kč.

Podpora charitativních projektů má smysl. O tom svědčí i tři níže uvedené příběhy (převzaty z Bulletinu ACHA Praha č. 2 ze dne 17.2.2020).

Reema prožívala šťastné dětství. Její rodiče byli chudí, ale i se skromným příjmem vždycky nějak vyšli. Vše se obrátilo vzhůru nohama, když tatínek podlehl těžké nemoci a maminka zůstala na všechno sama. Živila se pouze příležitostnými pracemi v zemědělství. V tu dobu byla vděčná za den, kdy sehnala dost jídla pro všechny děti. Reema chodila do 8. třídy. Dnes si je jistá, že její život by se odvíjel jinak, kdyby tehdy nedostala šanci studovat s podporou programu.

Martin z Ugandy pracuje jako středoškolský učitel chemie a biologie. Přestože pochází z chudé a početné rodiny, byl díky programu Adopce na dálku schopen vystudovat bakalářské studium přírodních věd se zaměřením na vzdělávání. Martinovi nechybí pracovitost a velké vize. Pro své studenty napsal učebnici Biologie v otázkách a odpovědích. V budoucnu by chtěl pokračovat ve studiu chirurgie, která byla vždy jeho snem.

Suzan podporovali čeští dárci ve studiu od 3. třídy základní školy. Absolvovala obor pohostinství a hotelnictví. Nyní pracuje v cukrářství, kde se vypracovala na pozici vedoucí pobočky. Řídí chod podniku a k tomu vyrábí překrásné dorty, které si její zákazníci nemohou vynachválit. V budoucnu se chce zaměřit na přípravu svatebních hostin.

Děkuji za veškerou, především dlouhodobou, podporu adoptovaných dětí. Do dalších dní přeji pokoj, dobro a radost ze vzkříšeného Pána.

At' jsou naše další dny naplněny láskou, nadějí a nezbytnou pokorou!

Helena Polanská

TÁBOR 2020

Na jaké zážitky z prázdnin ve svých dětských letech vzpomínám nejraději? Pro mne to je často farní tábor. Nejprve 14 dní později týden strávený v přírodě ve stanech společně s kamarády a spoustou zajímavých her. Za to můžu vedoucím, kteří ho každoročně připravovali, nejenom poděkovat, ale taky smeknout. Tolik času stráveného s přípravami a později i s námi v tábořišti při vaření i hrách, tolik práce a ochoty, kterou pro nás vynaložili, abychom měli nezapomenutelné zážitky a získali nová přátelství si jen těžko dovedeme představit. A jim se to vždy povedlo. A to bychom chtěli nabídnout i vašim dětem.

Nejen proto, že se tradice táborů v naší farnosti drží už několik desítek let, chtěli bychom s naším „spolčem“ navázat na předchozí prázdninová dobrodružství. V loňském roce byla bohužel od táborů pauza, ale myslím si, že si to letos dokážeme vynahradiť. Doufám, že nám to i momentální krizová situace kolem koronaviru dovolí.

Farní tábor se uskuteční od 9.8. do 16.8. 2020 na skautském tábořišti poblíž Kostelce u Heřmanova Městce. Hlavní vedoucí bude tentokrát Denisa Dušková. Přihlášky naleznete na stránkách www.farnost-hm.cz nebo po konci karantény na stolku uprostřed kostela. Přihlášky můžete odevzdat osobně mně nebo Denise Duškové či na e-mail: duskova.denis@seznam.cz.

Děti se můžou těšit na další prázdninová tajemství spojená s cestováním po světových poutních místech. To bude hlavní téma letošního tábora.

Těšíme se na vaše ratolesti.

Za společenství mládeže Amálie Výborná

Vážení čtenáři Křesťanského zpravodaje,

v dnešní nelehké době chceme i my být s vámi, přiblížit vám duchovní dimenzi velikonočních svátků. At' tato doba je pro nás nejen časem zamýšlení se nad sebou samým, nad našimi vztahy, ale i dobou hlubšího přátelství se vzkříšeným Kristem.

vv

Milost vám a pokoj od Boha Otce našeho i Pána Ježíše Krista, který sám sebe vydal za naše hříchy, aby nás vysvobodil z nynějšího zlého věku podle vůle našeho Boha a Otce.

Galatským 1,3-4

Příspěvek na náklady tisku 7,- Kč.